

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **J. O. I.**, nar. , státní příslušnost , t.č., zastoupený JUDr. Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, o zajištění a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2014, č.j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 12.342,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j. KRPA-298365-28/ČJ-2014-000022, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zajištěn za účelem správního vyhoštění a umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Doba zajištění cizince byla tímto rozhodnutím stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Současně žalobce požádal soud podle ust. § 107 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.), o přiznání odkladného účinku žalobě.

V žalobě namítl porušení čl. 8 a 14 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv (dále jen „Úmluva“), čl. 10 Ústavy České republiky, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

Uvedl, že 2. 7. 2013 navštívil Ministerstvo vnitra České republiky za účelem podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu. Místo jeho získání jej čekala informace, že bylo vydáno rozhodnutí o zrušení jeho povolení k přechodnému pobytu, které už bylo v právní moci, přesto, že mu nikdy nebylo doručeno. Ihned na místě proti rozhodnutí podal odvolání se žádostí o navrácení lhůty, přesto však byl eskortován Policií a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Odbor pobytové kontroly, pátrání a eskort Policie ČR vydal dne 30. 9. 2013 rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z území členských států EU v délce jednoho roku. Proti rozhodnutí podal odvolání, odvolací orgán rozhodl dne 15. 4. 2014 tak, že změnil délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na 6 měsíců a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal správní žalobu k Městskému soudu v Praze. Až 6. 5. 2014 obdržel od Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu ze dne 2. 5. 2014, kterým Komise rozhodla, že správnímu orgánu 1. stupně se přikazuje, aby vydal usnesení o žádosti odvolatele podle § 41 správního řádu o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Přesto, že upozornil Městský soud v Praze na to, že v případě úspěšnosti řízení o prominutí zmeškání lhůty bude zrušeno rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu, čímž by nastala situace, že žalobce nikdy na území nebyl nelegálně, ani 17 dní, Městský soud v Praze to nezohlednil a vydal 19. 6. 2014 rozsudek č.j. 1 A 18/2014-51, kterým podanou žalobu zamítl. Podle jeho názoru Městský soud v Praze neměl v dané době vůbec rozhodovat o žalobě, neboť stále ještě probíhá řízení kvůli zrušení přechodného pobytu. V tu chvíli zapříčinil soud, že na základě zamítnutí žaloby je povinen vycestovat, čímž jsou ale porušena jeho práva (EULP čl. 6-právo na spravedlivý proces, 13-právo na účinné prostředky nápravy). Z tohoto důvodu podal 7. 7. 2014 proti rozsudku kasační stížnost spolu se žádostí o přiznání odkladného účinku. Mezitím rozhodlo Ministerstvo usnesením ze dne 28. 5. 2014 tak, že zmeškání lhůty pro podání odvolání se nepromíjí a žádost se zamítá. Proti tomuto rozhodnutí podal hned odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto. Zároveň však ve věci téhož přechodného pobytu vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 21. 8. 2014 rozhodnutí, kterým odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2013 zamítla jako opožděné. V tomto rozhodnutí však byly uvedeny mylné informace, proto byla ještě v den doručení podána žádost o přezkoumání.

Rozhodnutí o zajištění považuje žalobce za naprosto nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Žalobce žije posledních 6 let na území České republiky, vycestoval pouze jednou. Integroval se do české společnosti, v domovské zemi nemá žádné rodinné vazby ani zázemí, jeho rodiče zemřeli, žádné sourozence nemá. Má čistý trestní rejstřík, těší se dobré pověsti ve svém okolí a nikdy se nedopustil žádného trestného činu ani přestupku. Žalobce nechápe důvody, které vedou správní orgány k rozhodnutí vykázat ho z území České republiky a ještě ho omezit na svobodě zajištěním v záchytném zařízení. Žalobce žádal, aby bylo přihlédnuto k § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy je nutné zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost sociálních vztahů, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazby ke státu, jehož je cizinec státním občanem. U žalobce se jedná o neoprávněný pobyt v délce necelého měsíce, od 2. 7. 2014 do 1. 8. 2014. Jestliže řízení ve věci žádosti o navrácení lhůty bude úspěšné a stejně tak kasační stížnost, nemůže žalovaný dále tvrdit, že žalobce měl neoprávněně pobývat na území České republiky. Navíc závažnost protiprávního jednání je velmi nízká. Zároveň žalobce upozornil na ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle

kterého rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Realizací správního vyhoštění by došlo nepochybně k porušení mezinárodních závazků České republiky, a to hned na základě ustanovení několika mezinárodních dohod, jimiž je Česká republika vázána a které je povinna aplikovat přednostně před vnitrostátní právní úpravou na základě čl. 10 Ústavy České republiky. Právo žalobce na ochranu před neoprávněným zásahem do rodinného, soukromého a osobního života je garantováno rovněž i čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o uložení správního vyhoštění tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Žalovaný se zabývá otázkou budoucích následků správního vyhoštění z území pouze formálně. Působí dojem, že bagatelizuje přiměřenost zásahu do soukromého života žalobce, či případných dopadů na jeho sociální okolí. Žalovaný se v případě žalobce dopouští ještě jednoho diskriminačního jednání (dle čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), neboť žalobce je za posledních 6 let pobytu v České republice plně integrován do české společnosti, jeho soukromý a společenský život je pouze v České republice. Žalovaný jednoznačně porušil čl. 10 Ústavy České republiky, neboť nebral vůbec v potaz skutečnost, že Česká republika je vázána mezinárodními smlouvami, které mají přednost před vnitrostátní právní úpravou.

Žalobce dále uvedl, že zásadní pochybení spatřuje v tom, že žalovaný vydal rozhodnutí ve věci, kde byla založena plná moc, přesto je doručil pouze žalobci a nikoli jeho právnímu zástupci. Dne 4. 8. 2014 požádal právní zástupce žalobce o zaslání rozhodnutí o přemístění svého klienta do záchytného zařízení. Byla mu však zaslána odpověď, že opatření zajištění klienta je podle policejního orgánu přiměřené a může se dostavit k nahlédnutí do spisového materiálu. S napadeným rozhodnutím se tedy měl možnost zástupce žalobce seznámit až 22. 8. 2014 při nahlédnutí do spisu. K tomu dále uvedl, že dne 25. 8. 2014 obdržel od klienta dopis, že jeho vyhoštění je plánováno na 27. 8. 2014.

Žalovaný odůvodnil své stanovisko rozsáhlou judikaturou ESLP, kterou vysvětluje, že nařízené vyhoštění je opatřením nezbytným v demokratické společnosti a proporčním ke sledovanému cíli. V případě žalobce ale nařízené vyhoštění není odůvodněné naléhavou společenskou potřebou a není proporcionální ve vztahu ke sledovanému legitimnímu cíli. Zajištění žalobce je pak naprosto v rozporu s mezinárodními závazky, neboť je naprosto zbytečně omezen na svobodě. Dále žalobce navrhl, aby soud přiznal této kasační stížnosti odkladný účinek, protože výkon rozhodnutí, který je dokonce již naplánován na 27. 8. 2014, by pro žalobce znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že v první řadě je přesvědčen, že žalobce nepostupoval správně, když svou žalobu podal ke Krajskému soudu v Praze, neboť místně příslušným je soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Žalobou napadené rozhodnutí vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie se sídlem v Praze 8, jehož místo působnosti se nachází v teritoriu hl. m. Prahy, tedy

v místě odlišném, než ke kterému je místně příslušný Krajský soud v Praze. Je tedy na Krajském soudu v Praze, aby žalobu postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze, jako soudu místně příslušnému.

Dále žalovaný uvedl, že přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí po náležitě zjištěném stavu věci, který odůvodňuje závěr, že rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění je ze všech sledovaných hledisek účelné a přiměřené a nezbytné pro zamezení dalšího protiprávního jednání cizince na území. Aplikace institutu zajištění je adekvátní ve vztahu k řadě protiprávních jednání, která jsou uvedena v napadeném rozhodnutí a jiná mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce zcela neúčelná. Správní orgán při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. První podmínka pro zajištění byla naplněna tím, že dne 16. 4. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 30. 9. 2014, kterým byla ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 4. 2014 stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky v délce 6 měsíců. Dále musí cizinec naplňovat jednu z taxativně uvedených skutkových podstat obsažených pod jednotlivými písmeny § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a jednak v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán konstatoval, že se při svém závěru neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný jasně poukázal na to, že cizinec svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a definoval jednotlivá skutková jednání, která nasvědčují tomu, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Po zhodnocení dosavadního chování cizince dospěl správní orgán k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen. Během pobytu na území se cizinec dopustil celé řady jednání, jež svou povahou lze považovat za jednání závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Bylo totiž prokázáno, že dne 15. 6. 2017 byla cizinci zrušena platnost povolení k přechodnému pobytu rozhodnutím Odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 4. 2013. Cizinec v době stanovené nevycestoval a do 2. 7. 2013 se zdržoval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, čímž porušil základní povinnost cizince plynoucí z ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, za což mu následně bylo uloženo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 30. 9. 2014 správní vyhoštění z území členských států EU v délce 6 měsíců. Rozsudkem Městského soudu v Praze, který nabyt právní moci 1. 7. 2014, byla jeho žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění zamítnuta, cizinec se tomuto rozhodnutí nepodvolil a z území nevycestoval. Nelze přehlédnout, že cizinec po celou dobu neučinil žádný krok k tomu, aby území České republiky opustil.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že správní orgán nezohlednil jeho rodinné a soukromé poměry navázané na území České republiky. Žalovaný uvedl, že smyslem řízení o zajištění cizince není provádět rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné, či soukromé vazby. Ochrana daného práva je dostatečně systémově zaručena v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud rodinné a soukromé poměry od doby vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebyly změněny, přičemž byly v centru dění v průběhu řízení o správním vyhoštění, byl žalovaný v rámci řízení o zajištění zproštěn povinností posuzovat otázku, zda rozhodnutím bude nepřiměřeně zasaženo do rodinných a soukromých poměrů žalobce, neboť tato otázka byla zodpovězena v řízení předcházejícím, tedy v řízení o správním vyhoštění. V řízení o zajištění posuzoval správní orgán otázku odlišnou, a to zda se cizinec podvolí vykonatelnému rozhodnutí o správním vyhoštění či nikoliv. Pobytová historie však ukázala, že cizinec nehodlá respektovat rozhodnutí státní moci a tudíž žalovaný správní

orgán přikročil k aplikaci zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Toho bylo dosaženo dne 27. 8. 2014, když byl cizinec přes území Spolkové republiky Německo navrácen do svého domovského státu.

K námitce žalobce, že podaná kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný uvedl, že kasační stížnost odkladný účinek nemá, zákonodárce přiznal odkladný účinek jen včas podané žalobě. Podáním kasační stížnosti nejsou pozastaveny účinky rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento stav nemůže být změněn ani za situace, kdy účastník podal společně s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku, neboť samotný návrh na přiznání odkladného účinku neodkládá účinek rozhodnutí. Exekuční proveditelnost vyhoštění by byla pozastavena pouze v případě, že by soud kasační stížnosti odkladný účinek přiznal, což se v daném případě nestalo.

K námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo zasláno rovněž právnímu zástupci žalobce, žalovaný poukázal na ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění rozhodnutí prvním úkonem v řízení, odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné, tedy z toho plyne, že v neexistujícím řízení před vydáním rozhodnutí o zajištění nemůže být ustanoven zástupce.

Pokud jde o návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, žalovaný uvedl, že přiznáním odkladného účinku by došlo de facto i de iure k propuštění cizince ze zajištění, neboť by takovým rozhodnutím byly pozastaveny účinky přezkoumávaného rozhodnutí, což by bylo v hrubém rozporu s veřejným zájmem. Soudní přezkum je urychlený a účinný, když je požadováno rozhodování nejen přednostní, ale dokonce probíhá s nejvyšším urychlením, tudíž rozhodování o odkladném účinku není na místě. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, a aby žalobě nebyl přiznán odkladný účinek.

Žaloba proti napadenému rozhodnutí byla podána právním zástupcem žalobce dne 25. 8. 2014. V žalobě požádal o nařízení jednání. Dne 27. 8. 2014 byl žalobce z území České republiky vyhoštěn. Soud nařídil k projednání věci jednání, na kterém jednal se zástupcem žalobce, žalovaný se k jednání omluvil.

U jednání právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce se v současné době zdržuje v N., bydlí v L., na zastupitelském úřadu České republiky hodlá podat žádost o vízum, ke kterému on na zastupitelský úřad zaslal doklady. Žádá o zrušení rozhodnutí o zajištění, neboť se obává, že pokud přiletí žalobce zpět do Prahy, bude ihned zajištěn, neboť doba zajištění je v rozhodnutí stanovena na 60 dnů.

K věci dále uvedl, že v roce 2008 doručovalo Ministerstvo vnitra žalobci usnesení o zahájení řízení o zrušení přechodného pobytu, dopis se však vrátil ministerstvu zpět a protože nebylo možné doručit, byl žalobci ustanoven opatrovník, Arcidiecézní charita, která však odvolání proti vydanému rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu nepodala. Když se to žalobce dne 2. 7. 2013 při návštěvě ministerstva, kde chtěl požádat o trvalý pobyt, dověděl, podali hned proti rozhodnutí odvolání a současně žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Protože Ministerstvo vnitra o žádosti o prominutí zmeškání lhůty nerozhodovalo, Komise nařídila Ministerstvu vnitra o žádosti vydat rozhodnutí. Komise rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014 zmeškání lhůty pro podání odvolání žalobci neprominula a žádost zamítla. Proti usnesení Komise podal žalobce odvolání, o něm však dosud rozhodnuto nebylo.

V loňském roce, dne 2.7. byl žalobce krátce zajištěn, protože bylo zjištěno při kontrole, že jeho přechodný pobyt je ukončen. Nebylo však rozhodnuto o zajištění podle ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, ale bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Dále právní zástupce žalobce upozornil na to, že žalobce je bezúhonný, nedopustil se na území České republiky žádného přestupku ani trestného činu, na základě povolení k přechodnému pobytu pracoval, byl pojištěn. K důkazu předložil rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 4. 2013, č.j. OAM-2122-10/ZR-2012, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k přechodnému pobytu.

Z uvedeného rozhodnutí soud zjistil, že je adresováno žalobci, t.č. neznámého pobytu, zastoupenému opatrovníkem Arcidiecézní charitou, Středisko migrace, Praha 8. Tímto rozhodnutím bylo žalobci zrušeno povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a podle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl cizinci udělen výjezdní příkaz s platností 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí. Na předložené kopii rozhodnutí je vyznačena právní moc dne 16. 5. 2013. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že s platností od 25. 7. 2008 bylo cizinci uděleno povolení k přechodnému pobytu za účelem rodinný-žadatel je manželka. Dne 10. 9. 2012 zahájilo Ministerstvo vnitra s cizincem řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu z důvodů uvedených v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na základě Podnětu k možnému zahájení řízení ve věci zrušení povolení, z něhož je zřejmé, že cizinec uzavřel sňatek s občankou České republiky s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Oznámení o zahájení správního řízení bylo zasláno na adresu P., P., písemnost se vrátila zpět z důvodu, že adresát je neznámý. Po té bylo přistoupeno k doručení písemnosti veřejnou vyhláškou a doručeno bylo 12. 10. 2012. Usnesením ze dne 24. 10. 2012 byl cizinci ustanoven opatrovník. Ze spisového materiálu dospěl správní orgán k závěru, že tento jednoznačně nevykazuje znaky účelově uzavřeného sňatku, bylo však zjištěno, že s ohledem na datum uzavření sňatku dne 26. 7. 2007 a datum podání žaloby o rozvod dne 5. 10. 2009, doba manželství nepřesáhla délku tří let a skuteností, že manželské soužití trvalo celkem 2 roky a necelé 3 měsíce, byla splněna podmínka ust. § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dále dospěl správní orgán k závěru, že zrušení povolení k přechodnému pobytu nebude pro cizince zásahem nepřiměřeným, neboť manželé spolu nikdy nesdíleli společnou domácnost a manželství ve skutečnosti plnilo svou funkci pouze v době od jara 2008 do září 2008, kdy cizinec vycestoval z České republiky.

Z obsahu napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce soud zjistil, že dne 1. 8. 2014 hlídka Policie ČR zadržela žalobce, když prováděla pobytovou kontrolu. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce se nachází v evidenci nežádoucích osob od 16. 4. 2014 do 1. 1. 2015. Žalobce není žadatelem o azyl. Z toho důvodu byl cizinec 1. 8. 2014 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2008 Sb. Následně bylo zjištěno, že žalobci bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy dne 30. 9. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 1 roku, které nabylo právní moci dne 8. 10. 2013. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce dne 2. 10. 2013 odvolání. Dne 15. 4. 2014 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie ČR rozhodnutí, jímž změnilo část výroku rozhodnutí o správním vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se mění z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Dne 22. 4. 2014 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, která byla dne 19. 6. 2014 zamítnuta s nabytím právní moci dne 1. 7. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 7. 2014 kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto. O této skutečnosti byla vyrozuměna státní zástupkyně pro Prahu 8, která se rozhodla věc řešit ve zkráceném řízení, a to bez zadržení. Z výše uvedeného učinil správní orgán závěr, že cizinec mařil výkon úředního rozhodnutí, neboť po té, co rozsudek Městského soudu v Praze nabytí právní moci, nenavštívil správní orgán, který mu vydá výjezdní příkaz nutný k vycestování z území a který by ho opravňoval k pobytu do doby vycestování. Do protokolu o podání vysvětlení cizinec uvedl, že nevycestoval z území České

republiky, protože podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze a je si jistý, že ho tato stížnost opravňuje v pobytu v České republice. Není si vědom, že by jakýmkoli způsobem porušoval zákony České republiky.

Správní orgán dospěl k závěru, že z výše uvedeného jednání cizince je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že opětovně zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Neplní zákonem uložené povinnosti, tedy: pobývat na území pouze s oprávněním k pobytu nebo vízem, vycestovat z území v době mu stanovené a neplní povinnosti správním orgánem uložené. Důvodná obava, že zmaří výkon správního vyhoštění, je umocněna jeho jednáním, měl povinnost vycestovat z území České republiky nejpozději dne 2. 7. 2014, což neučinil. Také sdělil, že nehodlá vycestovat z území České republiky z důvodu podání kasační stížnosti, která ho však k dalšímu pobytu neopravňuje. Správní orgán konstatoval, že cizinec opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, na území pobýval bez víza v době od 2. 7. 2014 do 1. 8. 2014 a mařil výkon správního rozhodnutí v době od 2. 7. 2014 do 1. 8. 2014. Podmínku ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců naplnil žalobce tím, že pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, které mu bylo uloženo rozhodnutím č.j. CPR-13323-6/ČJ-2013-930310-V231 ze dne 30. 9. 2013, které nabylo právní moci 16. 4. 2014, podle kterého měl opustit území do 30 dnů od nabytí právní moci a z území nevycestoval v době stanovené v tomto rozhodnutí. Žalobce se nachází v evidenci nežádoucích osob od 16. 4. 2014 do 1. 1. 2015. Z jeho jednání vyplývá, že je zde nebezpečí, že by mohl opětovně mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, které správní orgán spatřuje v předchozím opakovaném protiprávním jednání cizince spočívajícím v nerespektování pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění a hrozbě, že opakovaně ve stanovené lhůtě nevycestuje.

V současné době je s cizincem vedeno řízení o zrušení platnosti přechodného pobytu, pracuje brigádně na stavbách, ale pracovní povolení nevlastní. Zdravotní pojištění má sjednané. Cizinec uvedl, že je rozvedený, žádné příbuzné nemá, nehodlá z území České republiky vycestovat. V současnosti bydlí v P., R.. Jeho zdravotní stav je dobrý, na území České republiky nemá žádný majetek.

Správní orgán dospěl k závěru, že z výše popsaného jednání cizince je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že opětovně zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době stanovené v rozhodnutí o vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje, co si myslí o právním pořádku České republiky. Důvodná obava, že zmaří výkon správního vyhoštění je umocněna jeho jednáním, kdy měl za povinnost vycestovat z území České republiky nejpozději do 2. 7. 2014, což neučinil. Podání kasační stížnosti ho k dalšímu pobytu neopravňuje. Cizinec sice uvedl adresu pobytu v Praze, ale tato skutečnost správnímu orgánu nepostačuje a ani nemůže postačovat k tomu, aby uložil mírnější opatření, jelikož opakovaně nevycestoval z území České republiky v době stanovené rozhodnutím a taktéž vycestovat nehodlá, jak sdělil do protokolu ze dne 1. 8. 2014.

Lhůta trvání zajištění byla stanovena na dobu 60 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, je zapotřebí obstarat letenku nebo vyjednat průvoz přes jiné státy EU, je nutno zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikovat se státem Nigérie o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem několika kalendářních dnů. S ohledem na uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 60 dnů je přiměřená.

Dále správní orgán konstatoval, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná, mírnější opatření, by byla z hlediska jednání cizince zjevně nedostatečná. Správní orgán hodnotil shromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a současně vycházel z protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 8. 2014, ve kterém cizinec neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován. Správní orgán zhodnotil také rodinné a soukromé poměry žalobce, bylo jednoznačně zjištěno, že cizinec je státním příslušníkem Nigérie, není občanem EU, ani rodinným příslušníkem takové osoby a na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Rovněž nebylo zjištěno, že by cizinci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť z vyjádření cizince nic takového nevyplývá. Zajištění cizince je jedním z případů, které čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod považuje za přípustné omezení osobní svobody. Jedná se totiž o zákonné zbavení svobody osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění (písm. f) citovaného ustanovení), o němž je rozhodováno v řízení stanoveném zákonem. Správní orgán po zhodnocení všech okolností případu dospěl k závěru, že je dán důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

Soud dospěl po zhodnocení důkazů provedených ve správním řízení k závěru, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo

c) cizinec nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o vyhoštění.

Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno předčasně, aniž by byly splněny shora citované podmínky ust. § 124 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutí o zajištění žalovaný vydal dne 1. 8. 2014. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno sice dne 30. 9. 2013 podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 1 roku, ale proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce dne 2. 10. 2013 odvolání. Dne 15. 4. 2014 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie ČR rozhodnutí, jímž změnilo část výroku rozhodnutí o správním vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se mění z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Dne 22. 4. 2014 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, která byla dne 19. 6. 2014 zamítnuta s nabytím právní moci dne 1. 7. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 7. 2014 kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu nemá sice odkladný účinek, ale žalobce o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti současně s jejím podáním požádal. V době, kdy žalovaný vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, byla tedy podána kasační stížnost do rozhodnutí soudu spolu se žádostí o přiznání odkladného účinku, o které ke dni vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl. Nelze tedy přisvědčit závěru žalovaného, že v případě žalobce je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,

když o jeho kasační stížnosti ani o návrhu na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Tento závěr by mohl učinit žalovaný teprve po té, co by Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí soudu ve věci jeho správního vyhoštění, rozhodl. Je pravdou, že rozhodnutí správních orgánů již nabylo právní moci, ale žalovaný si před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce byl vědom, že proti těmto rozhodnutím je ještě přípustná žaloba k soudu a proti rozsudku soudu je přípustná kasační stížnost. Do doby ukončení řízení před Nejvyšším správním soudem tedy není odůvodněný závěr, že by bylo nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když toto řízení nebylo definitivně ukončeno. Pokud existují pochyby o tom, jak o správním vyhoštění žalobce bude rozhodnuto, správní orgán nemůže vydat rozhodnutí, které by nebylo v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Totéž platí o podmínce stanovené v ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Dalším důvodem k závěru, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, je skutečnost, že žalovaný před vydáním rozhodnutí nevyčkal výsledku odvolacího řízení proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání ve věci zrušení jeho povolení k přechodnému pobytu. O této žádosti žalobce nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, to znamená, že není jisté, zda nebude pokračováno v odvolacím řízení proti rozhodnutí ve věci žalobce zásadnímu a od kterého se odvíjejí další úkony správních orgánů, a to proti rozhodnutí, kterým mu bylo zrušeno povolení k přechodnému pobytu. Teprve na základě ukončeného tohoto řízení bude moci být učiněn závěr o tom, zda žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně.

Žalovaný tedy v řízení porušil ust. § 3 správního řádu, neboť tím, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nevyčkal výsledků shora uvedených řízení, tedy řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu a řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ve věci jeho vyhoštění, zejména pak nevyčkal rozhodnutí o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Naopak, v den vydání napadeného rozhodnutí mohly vzniknout pochybnosti o tom, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců právě z výše uvedených důvodů.

Krajský soud v Praze proto rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil podle ust. § 78 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), že před vydáním rozhodnutí musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy musí postavit najisto, zda žalobci je zrušeno povolení k přechodnému pobytu nebo ne a zda mu je definitivně, mimo jakoukoliv pochybnost, uloženo správní vyhoštění z území České republiky.

Vzhledem k tomu, že soud tímto rozsudkem rozhodl o věci samé, nezabýval se pro nadbytečnost ještě návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobci, jako úspěšnému ve věci, soud přiznal právo proti žalovanému na náhradu nákladů řízení a to náhradu za poskytnutí právní služby advokátem (3 úkony právní služby a 3x paušál + DPH podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif) podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2014

Olga S t r á n s k á, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 9. září 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová